

RECEKŐ.

Pesten vasárnap marczius 6^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esőtörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

Balducci Teréz nagylelkűsége.

Balducci Teréz, florenczi dáma, könyes szemekkel adá férjének az utósó temetési tiszteletet. — Két árvái még nem voltak képesek a' nagy örökség igazgatására, de a' szabadságot mohón kapó ész elragadta ifjú elméjeket, 's a' nagy birtokból veendő jövedelem után irányzódtak reményeik, és a' nyájas anyai szív gyakori esdekléseikre csak érzékeny kérelmekkel felelt. — De nem gondoltak a' gondoskodónak lebeszéléseivel az érzéketlen, hálátlan örökösök. Bőségben neveltetvén tékozlás és kicsapongás utáni vágyuk minden korlátot, mint viselhetlen kényszerítést, rázott-le. Erőszakkal kívánták az atyai jószágot, és szenvedélyök ittasságában megfélemedtek a' gyermeki szeretet és tisztelet legszentebb kötelességeiről. — Az egész város iszonyodott a' két hálátlan ifjútól, míg a' megszorodott anya igyekezék akadályoztatni vadságukat; de hasztalan! foganat nélkül: sőt az ifjabbik, hogy kicsapongásainak szabadabb utat nyisson, elhagyta Florenzet.

Szomorú gondolatokban elmerülve ült egykor este Teréz magános szobájában, midőn egy halvány és belsejében igen megzavarodott idegen lépett-be hozzá, kezében véres fegyvert tartva. — Meglepve ezen váratlan jelenettől futásnak eredt. Az idegen utána repült, lábaihoz esett, és reszkető hangon így esdekle. — „Könyörüljön egy szerepcsétlenül; én Romai vagyok, foglalatosságaim szállítottak e' városba; vendégfogadómba akarék éppen betérni, hogy visszame-netelemre rendeléseket tegyek, midőn egy férjfi akadt előmbé, 's egész vadsággal reám rohant. Kiakarám őt kerülni, de engedékenységgemen szinte boszorkodva rágalmazásait még kettőzteté. Végre nyugtalanságomban kardot ránték, ő is az övét, és első reám rohanásában fegyverembe esvén átszurta magát. — Isten bizony-ságom, hogy szándék nélkül lettem gyilkossá! A' legnagyobb zavarban határozatlanul, hova menekedjem, Ön házába tértem; nyitva

leltem ajtaját, 's most menedékhelyet merészkedek itt keresni. Ó signora, könyörüljön rajtam szerencsétlenül. Rejtsen-el addig, míg a' kutatás végződik, 's én az éji homályban megszabadulhassak! — Teréznek minden tagja reszketett az idegen szerencsétlennek elbeszélésénél. Leirhatlan bánat fogta-el keblét; és ha előérzései vannak a' szerencsétlenségnek, mélyen érzette azokat elfogult szive. De nem engede kört azoknak szívében az idő; karján fogta az idegent, és egy kis mellékszobában rejté-el.

Csak hamar valósultak a' nyugtalan anya sejtései. Egy lármás zöreij az előszobába hívá őt, és ah! keserves érzéssel, mellyre csak anyai szív képes, látá öregebb fiját félholtan egy székből hurczoltatni; vér ömlött mély sebéből, 's alig hörgé e' végső szavait: „Lásd fiadban a' boszuló ég példáját! fedd-meg öcsémet szerencsétlenségem által; megérdemlettem halálomat, és hogy ha azon férjfiú, kinek fegyverében lelém halálomat, megfogattatnék, egekre kérlek anyám, védelmezd őt: ő ártatlan, én támadtam-meg. Engedj-meg Isten, és te jó anyám!“

Ezen szavaknál kímult. — Esméletlen borult az anya a' hideg tetemre, és csak rokonai erőszaka választhatá-el őt attól; egy ájulásból a' másikba esett, 's élete kétségben forga. Végre fájdalmát sűrű könnyei enyhíték, 's elég erőt nyert szünteleni „Fiam, szerencsétlen fiam“ — rebegéséhez. — Gondolhatod olvasó az idegen rémülését, ki a' mellékszobában az egész szomorú történet halló tanúja volt. Azon-gondolat, hogy egy illy nemes lelkű anyának ő okozta leirhatlan fájdalmát, önvádolására birhatta volna, hogyha ártatlanságának legtisztább érzete meg nem semmisíti elhatározását. — Késő éjfélig szenvedte szorongásaiban, hol minden lecsendesült, 's a' megsebzett anyai szív kétségbe esése ki vala sirva. — Teréz feleszmélt, 's felnyitá az elzárt ajtót. Most lábaihoz omlott az elsápadt idegen: — „A' mindenhatónál — kiálta — örömet feláldoznám életemet, ha Ön szívének nyugalalmát vissza adhatnám.“

„Kelj-fel ifjú — szólott Teréz fulladozva — a' legszerencsétlenebb anyává tettél engemet; de ismerem ártatlanságodat, örökre elhunyt fiam halva esdekli védelmedet. Kész vagyok megszabadításodra; lovaim befogva az udvaron állnak, és szolgálaim leghivebbike a' határokig lesz kísérod. Biztosságodra vedd ezen erszényt, 's érezd te azon nyugalmat, mellyet ártatlanul raboltál tőlem el.“

Az ifjú Romai renkívül megilletődött ezen példátlan nagylelkűségen, 's ezer hála-szók közt hagyá-el az özvegyet. Kocsiba ült, 's csak hamar Viterbóba érkezék. — A' városhoz közel két rablótól megtámadt ifjú tünt szemébe, ki már képtelen volt további védelmére. Ő kiugrott kocsijából, és annak segédelmére sietett. A' banditák

megfutamlottak, 's az ifjú sebzetten várta-be élte mentőjét. Ez őt kocsijába vette, és egy vendégfogadóban gond alá helyezé. Egy ideig még Viterbóban tartzkodott, és bánatában vigasztalást lelt azon, hogy a' haláltól egy új áldozatot mente-meg. Gyakor kérdezősködék a' beteg után, 's nagy bámulására és szive legtisztább nyugalma hallá, hogy a' megmentett, előbbi áldozatjának — öcsce. Hozzá sietett, 's anyjához unszoló őt sietni.

Bátyja halála, áthaladt nagy életveszedelme, mély benyomást hagytak belsőjében az ifjú Balduccinak: átélte mind azon veszélyeket, mellyeknek a' gondatlan és hirtelenkedő ifjúság kitéve van. Könnyelműsége komoly meggondolássá, és határtalan vágya a' kicsapongás után kötelességeinek ismeretévé vált; jó fiú és polgár lett, 's derék anyját hálás szívű fija vigasztalá elvadult bátyjának szerencsétlen veszte felett.

K. S.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kriváni ut. (Folyt.)

A' vacsora is megkészült; liptói hires burgonya, brimzával, hozott-fel; illy sok vágyunk után még csak az étvágy kielégítése maradt hátra. Nyájas evődéseink 's tréfáink utóbb tudákos öltözetbe burkolódtak, mert azon — nem tudom mi okból ejtett — megjegyzés: „hogy az ember anyanyelvén gondolatjait legjobban kifejezheti“ — nagyobb tüzzel vétetett tanácskozás alá. Egyik tagadólag, másik állítólag elvezett 's okolt. — M. ur a' szívéremény legédesb kifejezéseit kizárólag az anyanyelvre ruházta. — F. ur ellenben így szól: „én mindig német nvelven voltam epedő szerelmes; 's noha Német nem vagyok, éreményim szavait csak ezen nyelvben lelem-fel legbiztossabban; mert német iróinktól ezen tekintetben majd mindent tanultam, 's így azt tartom, hogy, ha anyanyelven keveset, idegenen pedig sokat olvasunk 's tanulunk, gondolatinkat is inkább ezen, mint amazon fejezhetjük-ki legjobban.“ — „Igaz ugyan, hogy Voltaire is — szóllék én közbe — hazatérvén angol országból, hol két évig leginkább az angol nyelv megtanulása végett tartzkodott, azt vallja, hogy anyanyelvtől egészen elszokott, 's angolul majd könnyebben gondol és ir, mint francziául! — pedig ki érté anyanyelvét valaha jobban, mint Voltaire? — Most vége szakadt a' szócscapongásnak, mert egyik barátunk kedyes utidálunkra kezdett, 's egyszerre mindannyin utána dalolánk. Többé az anyanyelvről szó sem volt, annyival is inkább, mivel az idő eljárt

a

az éjör tizenegyedét hőrintett ablakunk alatt, 's mi az álom karjaiba siettünk.

Éjfélután két órakor már talpon voltunk, nyugtalanul várva bíró uramat, kinek akkorra lóval és szekérral meg kell vala jelenni. De ő csak most nyújtózott leghosszabbat barnai között. Természetes, hogy rajta ütöttünk, 's parancsunkkal fogadására emlékeztettük. „Hiszen — ugymond mámorba süppedten hangosat ásítva — módban hagytam a' fíjamat; Janó! hol vagy? hallod?“ — A' hosszú lábú Janó, ki mindeddig a' kerékjászuban fülelt, egy keserveset emelint testén, lábra vánszorog — 's vonogatja magát, mintha nem volna inye szerint a' kora befogás. Mi hamar eltaláltuk az ifjú gazda bibéjét; — mert mit nem tesz a' pálinka? Kriska Janó — ez becsületes neve — jól ivott, jól forgódott, 's fél óra mulva jól is hajtott. Mi a' két oldal közét a' szorultságig betöltöttük, 's a' szűk ülés miatt egymásra halmozódtunk.

Mély csend uralkodék az éji homályban; az ég számtalan csillagai mintegy büszkék abban, hogy most kóválygó köd szelid fényöket nem rabolja, nekünk szent érzetet 's lelkesedést rezgének. Liptó havasai, mellyek gyakran a' vastag felbőkben elveszve eget látszanak földhöz kapcsolni, most apró halmoeskák valának azon végheftelen láthatárban, mellyet szemekkel mérénk. Ó! gondolám, mi egyéb az ember, mint buzgó imádója minden nagynak, 's gyenge buvár a' természet azon szüleményiben, mellyek isteni erőt lehelnek? Mik valánk mi az előttünk setéten felnyuló Krivánhoz képest?

Mig azonban majd fentebbi képzeteken merengtünk, majd pedig vig népdalainkkal neszitenők a' csendes magányt: kocsisunk emberül elhajtott, — 's im előnkbe bukkan egy a' Kriván lábára dülő fenyves erdő. „Jó lesz — szóll N. ur — itt kipihentetni lovainkat; hóha Janó!“ — 's állott a' ló. És csak most vettük észre, hogy alkalmassabb helyre a' napfeljöttének megnézése végett — mi célunk volt — nem könnyen találhattunk volna. A' falatozásban — bár kora volt — megegyeztünk. — N. ur így vélekedett: „jó vadász, bolyongva a' szabadban, puskáját minden esetre töltve tartja. De különben is — folytatá — gyarlóságunk az, hogy szép jövődönk rovására örömet költünk, 's baráti rokon érzetek — kivált mellyeket most még a' dicső természet is megszentel — hányszor nem idézik a' boldogságot egy pontba öszve csupa kényletek 's kölcsönös akarás által? — Janót testben és lélekben öröm futotta-el, mert most számára megtöltetett pálinkás korsójához biztosan férhetett 's ihatott. Vezetőnk — kiről majd hogy megfelejtkezém, ha olly keservesen nem nézett volna a' kőkorsóra, midőn azt Janó sanyargatá — tapasztalásait kezdé elbeszélni; de ha elég hihető körülményekkel elő nem adja többszeri Kriván-másszását, erőszak nélkül szavainak hinnünk lehetetlen. „Hogy hívják ken-

det“? kérdém a' Krivánhöst. „Engem . . . . . izé . . . . . Janó-nak hívnak.“
 „Mit, hát kend is Janó? *) — Bizony barátim — szóllék társaimhoz —
 felszedtünk a' Janókból; már más mód nincs, mint vezetéknevét meg-
 kérdezni, mert különben Janóinkkal nem boldogulhatunk. — Hallja!
 mi a' kend vezetékneve?“ — Szegény Janó, ki már előbbi feleletével
 is nagyon megerőtette magát, most e' váratlan kérdésemre, mint üres
 koldustarisznya a' belevetett kenyér alatt, egészét hökkent; majd
 egy lábbal hátralepve zavarba jön, szemet mereszt, 's már félig ki-
 tátott szájához öklét viszi segélyül! — „Hej! — felkiált — apámat
 hívták“ — — „Zázrivi-nek“ hőrinti-el diadalmasan okosabb kocsi-
 sunk, kinek röhögése most rettenetes lön. Mi ezt öröm-ömlendezésnek
 tulajdonítottuk azért, hogy mélyen szunnyadó talányelméje éltében
 tán most vetett legelőszer lobbot, midőn Janót oly hatalmas fordítá-
 tással kirántá a' szoros karók közül.

E' közben a' Kriván keleti részén gyenge fejér szin vonult az
 égboltozatra, melly mindig magosabbra szállt, 's az előtte rezgő csil-
 lagokat elnyelni látszott; ezt vereses- sárga árnyékozás követte,
 csak hamar kísérve egy nagy tűzkarikától, melly — mintha a' hegy-
 gyomrából szállt volna ki, a' legmagasztasb alakot képezte, 's minél
 magosabbra emelkedett, annál inkább vesztett nagyságából és tűzi
 színéből, míg végre fejéres fényre derülvén sugározni kezdett, majd
 pedig sugarait hathatósan szárnyaltatá a' légüregbe, 's a' földi tért
 jóltevő melegségével életbe varázsolta. — Ezen felséges tünemény-
 ben leltük a' nap feljöttét, melly minden emberi képzetnek fényes
 mennyet ígérhet. Minden embernek — gondolám — meg van tu-
 lajdon öröme! — örültünk mi is, hogy a' szép korány hajnalodásán
 enyelghettünk képzeateinkkel.

Most már ideje is volt a' további szekerezésnek; Janó egyszerre
 berándult velünk a' setétlő fenyvesbe; Zázrivi ismét tapasztalásai-
 ról szóllt, 's a' többi között: „Uraim — úgy mond — ebben az erdőben
 medvék is vannak ám!“ — B. ur nem szól, de ha képe rajza nem
 hazudott, szívének egyik hurja illetve volt Zázrivi által, 's megszep-
 pentében puskához kap, mintha bizony a' lármát futó, csendes ma-
 gányt kereső, medve utunkat volna szegendő!

(Folytatás következik.)

*) A' lipitói parasztoknál szokásban van legelső férjfi szülöttjeiket Janó névre kereszteltetni. Valóban, a' tapasztalás oda mutat, hogy Janó közötték leg-
 több van. Országvásárokon vagy akárhol is, míg más név egyszer, addig
 Janó háromszor kiáltatik. Sőt a' Tótoknak oly kedves a' Janó név, hogy
 némely népdalaikban, a' „kedvesem, lelkem“ 's a' t. édes epithet-
 onok helyett — „Janóm, Jankóm vagy Janicskemet“ lehet olvasni

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Dunánk jége, miután több ízben próbálgata indulni, de mind untalan ismét felakadt, végre 27-ki délután 4 órakor, a' bekövetkezett lágy és esős időtől segítettve komoly elszántsággal vett bucsút fővárosainktól, 's ettől kezdve a' felsőbb vidéki jég részenként tódult majd minden nap nagy zajjal lefelé. — A' pesti hidláb karói mart. 2-kán verettek-be, a' hid azonban, a' felső vidéki jég egészen le nem jöven, mart. 4-kén még nem nyitthatott-meg.

Gőzhajóink „Zrinyi és Pannonia“ mart. 2-ki délután bocsátkoztak a' pesti partokhoz ó budai téli szállásukból. Amaz 4-kén Zimon, emez Pozson felé indulván kezdék-meg idei pályájokat.

H A Z A I H I R L E L Ő.

Debreczenben febr. 23-kán reggeli 6 órakor végzé-be négy héti terhes betegség után földi pályáját t. Ercsey Dániel ur, a' helybeli ref. anyaiskolában bölcselkedési tudomány, statistica, természeti jog 's a' t. rendes professora, Philosophia doctora, magyar tudós társaság tagja, Tiszán túli hely. vallástételt követő főtiszt. superintendentia és több t. n. vgye táblalibrája. Temetési gyászompája 25-kén délutáni 2 órakor a' kis templomban tartatott, midőn hideg tetemei bús tanítványi, egész iskolai kíséret, 's igen számos közönség jelenlétében tétettek-be a' közönséges temetkező helyen állított sirboltba örök nyugalomra.

P e s t i h i r e k.

I.

Február 20-kán, 1836.

(Jégindulás. — Literatura. — Színészet. — Gőzhajózás. — Szorgalomipar).

Gellért hegye alól indul levelem az életvidám, haladó, szép Pestből, hozzátok a' szép haza vidékein szétszórttakhoz, de velünk lélekben és nyelvben rokonokhoz. Híreket hozok, jókat és roszakat, kedveseket és nem kedveseket; tarkán egybevegyülve, mint azokat a' pillanat, a' mindig cselekvő élet és természet nagy könyvéből olvasom. Hiszen ti is szerettek olvasni? mert lám! hirlapokat járattok, honiakat és külföldieket; 's ki nem szeretné közületek a' honi dolgokat, a' honi előhaladást? Én tudnék egész osztályt megnevezni.

Ki közületek honi dolgokat 's híreket hallani örvendhet, megolvassandja a' Gellért hegye alól indult levelet is; ki pedig honi dolgokban nem gyönyörködik, a' gellérthegyi levelet fonákul fordítsa, 's a' Duna helyett Szajnáat lásson, és Pest helyett Parist olvasson.

Levelem kedves atyámfijai, a' jéggel együtt indul-el Pest alól; 's ha a' jég hamarabb elér hozzátok az alföldre levelemnél, a' késedelmet ne nekem és levelemnek, hanem utainknak tulajdonítsátok.

Nem illik azonban, hogy utitársomat úgy minden szó nélkül hidegen hagyjam velem utazni; gyenge oldalaim közé tartozik az ellentételeket szeretni, 's éppen mivel ő kegyelme olly jéghideg, határozám-el magamat őt a' mennyi melegséggel lehet, végig kísérni.

Utítársom talán soha sem volt olly nevezetes mint az idén; még akkor sem, midőn 101 napig állott a két főváros között, 's elriasztására Pest legszebb farsorsétáját égeté-fel. Az idén illyesekre nem vala szükségünk; ámbár ismét felette nagy szeretettel ragaszkodék partjainkhoz: de nevezetessége éppen ebben állott, mert talán tizszer is elindult, 's indulása csak indulás maradt.

A' jégről hova térjek mint literaturánkra?

Koszorús Vörösmartynk, mint mindig, munkásan cselekvő; a' kipótlandó sok hiányt ő is érzi, 's jelenleg a' nagy Shakespeare Julius Caesarját teszi át az eredetiből szép nyelvünkre, melly ugy látszik, a' nagy Angol sajtóságait és elmésségeit sok helyett szerencsésebben adja vissza a' sok fordulatú németnél is. Igaz, hogy itt felette sok függ a' fordítótól. Vajda, a' „napszakaszok“ jeles írója pesti leveleinek 2-dik kötete sajtó alatt van; egy öt felvonásos színműve „Joguz“ éppen a' napokban jelent-meg; jelenleg egy nagy kiterjedésű magyar fűvészetben dolgozik, mellytől több tekintetben sokat várhat a' tudományos világ. Bajza kritikai lapjai még mindegyre váratnak, tudomtöleték is. Kunoss egészen a' tudományoknak szenteli munkás életét; tőle több kötetre terjedő magyar törvényt látandunk; jelenleg Székács szerb dalainak kiadásával foglalatos. A' megjelent művek között Tóth Lőrincz „Átok“ című, 's a' tud. társaság által kiadott dramai költeménye gerjeszte figyelmet a' szép literatura barátjai közt. — Mi a' hirlapi literaturát illeti, az Pesten mind inkább nagyobb kiterjedést és pártfogolást nyer, mind az olvasók mind az írók részéről. Rovatlan még sem lehet hagyni, hogy ettől némelly tehetségeikről hazaszerte ismeretesb pesti írók egészen elvonulni látszanak. A' közügy mindenkor közügy, akárhol és miben mozdíttassék elő.

A' színi világot is jég bántja, 's Thalia istenasszony, az ormon ülő, sovár pillanatokot vet Pest síkjára, nézvén, ha valljon a' neki szánt templom épül-e? De a' neki szánt templom nem épülhet, mert a' földet jég és hó borítja... A' fúradhatlan Megyeri, ki az intézetet jelenleg kormányozza, mindent elkövetne publicumát számosítani, de a' publicum nem számosul. A' megmaradt színészek valóban nagy állhatatosságot fejtenek-ki, hogy a' telet az ormon kihúzzák.

De a' télnek nem sokára vége lesz, és megint vissza megyek oda, honnét kiindultam, a' Dunára. És ime a' Dunán többé nem látok jeget; látandok rajta életet és zszibongást, 's ez életnek és zszibongásnak örülve tapsolok.

Mert tudnotok illik kedves atyámfiak, hogy ezen élet és zszibongás kereskedés lesz, üdvhozó, munkás kereskedés, melly népet és országot boldogít.

Kinek lelke nem örül közületek, ha hallja, hogy a' jövő tavasszal már hét gőzhajó járand Dunánkon, áldást hozó és áldást vivő a' népnek? áldást hozó és áldást vivő a' munkásan haladó és haladólag munkás Pestnek, mellynek szorgalomipara egy évtized óta olly óriási lépéseket tett; de erről, ezen érdekes tárgyról, jövő levelemben többet.

Találjon mindnyájatokat jó egészségben és cselekvőségben Gellért hegye alól indult levelem hazám vidékein szétszórttak, de velünk lélekben és nyelvben rokonok!

G A R A Y.

K Ü L Ö N F É L E.

Literaturai per. Bizonyos literaturai per jammár első napjaiban Parisban nagy figyelmet gerjesztett. Lemaire színész bevádolta Barba könyvárost, hogy a' részint általa készített „Robert Macaire“ című szindarabot engedelmé és tudta nélkül kinyomtatta, azt stenographia útján előadás alatt szervez-meg magának. Lemaire ur 15,000 frank kárpótlást kíván, mivel Robert Macaire szerepe által ő igen sok pénzt szerezhetett volna magának, 's minden provinciában legalább is esténként 3—400 franknyi jövedelemre számolandhatott. A' törvényszék Barba urat 1000 frankra kárhoztatá; ezen kívül 200 fr. büntetést és az ítéletnek közhirre tételét is kell viselnie.

Nevezetes menykőcsapás. Mult évi július 5-kén mintegy 9 óra felé rajnaporosoz országban Holzerath nevű falunál egyik legmagosb hegyesúcszon 27 marha öletett-meg egy villámesapás által. A' fergeg közeledtével nyáját a' pásztor valamely nagy tölgyfa alá terelte. Alig ért ide, midőn tűzesőtől látja magát körülvéve, 's eszmélet nélkül öszszerogyik. Csak mintegy fél óra múlva tért ismét észére, 's magát csaknem ülő helyzetben lelé, fejét a' fához támasztva; 's tőle mintegy 10 lépésre meszszebb álló egyik tölgy fa alatt villámától agyon ütött 27 tehén között egy tehén feküdt, melly csak el volt kábítva. Felegyenesíté ezt, a' nem sokára egészen magához térőt. Két mas az erdőbe elfutott tehén egészen séretlen volt. Maga a' pásztor mellszorulás észé-dülésben szenvedett. Többek tanácsára érvágás rendeltetek neki, 's már a' következő napon teljes egészségben vala.

E M L É K M O N D Á S.

I d ő. M u n k a.

Az idő a' munka segítő mestere
Minden szerencsében.

GYÖNGYÖSI István után Ká. Irma.

A z é l e t.

E' világon annyi élni,
Mint tentalan remélni, félni.
Sorvadni a' kereszt alatt;
Mig nem az ember általhat

Az életnek keskeny köréből,
'S a' föld gyomrába visszatér,
'S a' végzés rejtett töréből
Kifejtve, gyászos véget ér.

DAYKA után Vörös P. Vácziól.

Gnomák. Mióta többet tudunk beszélni, kevesebbet teszünk; szánkon megy-ki erőnk, mint 10sz puskának kiégett gyújtólukán a' töltés ereje.

Gúny ellen legsimább paizs a' reá nem ügyelés; 's legelőbb megszűnnek rovásunkra kaczagni, ha együtt kaczagunk mi is.

FÁY után L....cs Amália.

Kérdőrejtvény.

- 1) Mellyik kapczát viseljük képünkben?
- 2) Mitől fáj farsang után leginkább fejök a' leányoknak?
- 3) Kinek nincs semmi nótája?
- 4) Mellyik ember nem tud soha is álmodni?

F. SZÖKEDENCSERL.

K. D. K. I.

Előbbi rejtvény: hold.

Szerkezi Róthk repf Gabor, Napiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.